

Arrest

nr. 107 063 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, op 24 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 28 september 2010 in het huwelijk met Y. E. K., een in België verblijvende Marokkaanse man.

1.2. Op 14 december 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 11 april 2011 het gevraagde visum toe te staan.

1.4. Op 18 mei 2011 kwam verzoekster het Rijk binnen.

1.5. Uit de relatie tussen verzoekster en Y. E. K. werd op 10 juni 2011 A. E. K. geboren.

1.6. Verzoekster werd op 28 juni 2011 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.7. Via een op 18 juni 2012 gedateerd schrijven verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekster om overtuigingsstukken aan te brengen inzake haar bestaansmiddelen, haar tewerkstellingskansen, haar bereidheid om te werken, de duur van haar verblijf in het Rijk, haar integratie, haar sociale en culturele banden met haar land van herkomst en de hechtheid van haar banden met haar gezinsleden.

1.8. Op 17 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding met betrekking tot A. E. K. de beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Het bevel tot terugbrenging, dat verzoekster op 28 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [T. M.]

[...]

van Marokkaanse nationaliteit,

[...]

bevel gegeven de genaamde [E. K. A.],

[...],

van Marokkaanse nationaliteit

binnen dertig dagen naar Marokko te brengen.

REDEN VAN MAATREGEL:

□ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 10,§5, van de wet van de wet van 15.12.1980. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan 1256 Euro per maand. De vader van betrokkene, die een uitgebreid strafblad heeft en momenteel opgesloten is in de gevangenis, legde als bewijs van inkomsten primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen over die inferieur zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 12 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Hieruit volgt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts

korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft volgende toelichting:

“Verzoekster kan zich geenszins vinden in de motivering van de bestreden beslissing, omwille van de volgende redenen.

Door geen rekening te houden met de gezinsband tussen verzoekster, haar echtgenoot en hun kind, schendt verwerende partij om te beginnen artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoeksters kind, [E. K. A.] zijn gezinsleven speelt zich volledig hier in België af.

Verzoeksters kind, [E. K. A.], onderhoudt een gezinsleven in België met zijn moeder en vader, ondanks het feit dat hij momenteel niet samenwoont met zijn vader. Hoewel mijnheer [E. K.] momenteel in de gevangenis zit, vormen ze nog steeds een feitelijk gezin. Verzoekster gaat haar echtgenoot immers drie keer per week samen met haar kind bezoeken, waardoor de gezinsband intact blijft.

Een ‘bevel tot terugbrenging’ afleveren, vormt zonder enige twijfel een inmenging in het gezinsleven van verzoekster en haar kind. Zo’n inmenging is enkel toegestaan als aan de voorwaarden van paragraaf 2 van artikel 8 EVRM voldaan is. Dit betekent dat de beperking van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM evenredig moet zijn aan het nagestreefde doel (“noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Bij een inmenging in verzoeksters zoon zijn privéleven en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoeksters’ zoon zijn gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om hem van het grondgebied verwijderd te zien.

Verwerende partij was op de hoogte van de gezinssituatie van verzoeksters zoon. De heer [E. K. A.] heeft een verblijfskaart gekregen op basis van het verblijfsrecht van zijn vader. Verder werd het gezinsleven reeds ingeroepen in het beroep dat voor uw Raad werd ingediend op 20 november 2012 tegen de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20 juli 2012 (zie stuk 2). Derhalve waren er voldoende indicaties van een gezinsleven voorhanden voor verwerende partij. Verwerende partij wist (of had moeten weten) wat de gezinssituatie van verzoeksters kind was en had hier rekening mee moeten houden vooraleer het bevel tot terugbrenging aan verzoekster te betekenen.

In casu blijkt uit niets in de motivering dat verwerende partij de evenredigheidstoets zou gevoerd hebben.

Bij de beslissing om verzoekster te bevelen haar kind terug te brengen werd er geen rekening gehouden met het recht op een gezinsleven van het kind. Verwerende partij heeft geen evenredigheidstoets gevoerd.

Derhalve heeft verwerende partij de motiveringsplicht duidelijk geschonden door geen enkele motivering te voorzien met betrekking tot artikel 8 EVRM. Er wordt door verwerende partij geenszins gemotiveerd waarom ze artikel 8 EVRM naast zich neerlegt.

Indien verwerende partij de bestreden beslissing met de nodige zorgvuldigheid had genomen, dan had verwerende partij moeten constateren dat het bevel tot terugbrenging een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt. Het gezinsleven tussen [E. K. A.] en zijn vader kan namelijk onmogelijk buiten België plaatsvinden. De vader van [E. K. A.] kan immers niet mee verhuizen, aangezien hij zich momenteel in de gevangenis bevindt. Daarnaast kan men ook niet verwachten van een persoon met een onbeperkt verblijfsrecht in België, dat hij dit recht zou opgeven om mee naar Marokko te verhuizen. De uitvoering van het bevel tot terugbrenging zou bijgevolg ervoor zorgen dat [E. K. A.] definitief van zijn vader wordt gescheiden, hetgeen het gezinsleven totaal teniet zou doen.

Naast het gezinsleven werd ook geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Overeenkomstig artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet “het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen”.

Kinderen hebben verder op basis van artikel 7 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind het recht om door hun ouders verzorgd te worden.

Art. 7. 1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

In toepassing van artikel 9 van ditzelfde verdrag heeft [E. K. A.] het recht niet gescheiden te worden van zijn ouders, en in de mate van het mogelijke een effectief contact te hebben met hen:

Art. 9. 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Een terugkeer naar Marokko van [E. K. A.] zonder zijn vader zou een schending van deze rechten betekenen. Verzoekster ziet immers niet in hoe haar kind nog door de vader verzorgd kan worden, of hoe ze een effectief contact kunnen onderhouden indien beiden zich in een ander land bevinden. Verder ziet ze ook niet in waarom een scheiding van de vader noodzakelijk is in het belang van het kind. Verwerende partij rept hierover met geen woord in de bestreden beslissing.”

4.2.1. De Raad merkt op dat verweerder voorafgaand aan de in casu bestreden beslissing, in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, is overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en haar kind en dat uit deze beslissingen blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van A. E. K. en een afweging heeft gemaakt tussen de belangen van dit kind en het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de verblijfswetgeving.

De in voorliggende zaak bestreden beslissing – een bevel tot terugbrenging – heeft op zich niet tot gevolg dat A. E. K. enig verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- of gezinsleven van dit kind en verzoekster toont met

haar beschouwingen ook niet aan dat erop verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om A. E. K. toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoekster, de moeder van A. E. K., zelf niet meer over een verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied beschikt en de vader van A. E. K. een gevangenisstraf uitzit, waardoor hij niet kan instaan voor de opvoeding van dit kind. Er kan bijgevolg bezwaarlijk worden gesteld dat de beslissing om verzoekster het bevel te geven haar kind mee te nemen naar Marokko niet in het belang is van dit kind en er niet op is gericht om het privé- en gezinsleven van dit kind zo veel mogelijk intact te laten.

Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Bovendien moet worden benadrukt dat het feit dat A. E. K. momenteel niet kan worden opgevoed of verzorgd door zijn vader niet het gevolg is van de bestreden beslissing, maar wel van het feit dat zijn vader ernstige strafrechtelijke inbreuken beging en hiervoor in België een gevangenisstraf dient te ondergaan. De bestreden beslissing vormt op zich ook geen beletsel voor A. E. K. om contacten met zijn vader te onderhouden. Er kan immers gebruik gemaakt worden van de moderne communicatiemiddelen en verzoekster kan, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, haar echtgenoot samen met A. E. K. nog steeds bezoeken. De bestreden beslissing houdt immers geen inreisverbod in en verhindert niet dat verzoekster voor haar en haar kind een visum type C – verscheidene binnenkomsten – aanvraagt om haar echtgenoot en de vader van het kind regelmatig een bezoek te brengen. De bestreden beslissing verhindert de vader van A. E. K. ook niet om, indien hij intensievere contacten wenst met zijn kind, in toepassing van de bepalingen van Overeenkomst tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko inzake bijstand aan gedetineerde personen en overbrenging van geïdentificeerde personen, ondertekend te Brussel op 7 juli 1997, zijn overbrenging naar een Marokkaanse gevangenis te vragen.

4.2.3. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat verweerder bij de beslissing tot afgifte van het bevel tot terugbrenging geen rekening heeft gehouden met hoger belang van A. E. K. en de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. De Raad dient hierbij te herhalen dat A. E. K. niet door zijn vader in België kan worden opgevangen en zijn moeder geen verblijfsrecht in België heeft, zodat niet blijkt dat het niet in het hoger belang van A. E. K. zou zijn om verzoekster te vergezellen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en verweerder de situatie en de belangen van dit kind niet correct heeft ingeschat.

4.2.4. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekster kan ook niet stellen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, aangezien zij stelt dat zij zich geenszins kan vinden in de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt ook niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK